

Βρίσκω τον σεκιουριτά στην πολυκατοικία της οδού Μαλακάση, καθισμένο στην ίδια καρέκλα, και με το ίδιο βαριεστημένο ύφος.

«Μου είπαν από το γραφείο ότι θέλατε να μου κάνετε κάτι ερωτήσεις και σας περίμενα» μου λέει, χωρίς να κρύβει τη δυσαρέσκειά του που τον καθυστέρησα.

«Όταν μιλήσαμε με αφορμή τη δολοφονία του Ρόμπινσον, μου είπες για μια ζητιάνα που είχε εμφανιστεί στο δρόμο λίγες μέρες πριν από το φόνο».

«Το θυμάμαι».

«Θυμάσαι πώς ήταν; Μπορείς να μου την περιγράψεις;»

«Τώρα κάτι με ρώτησες, μετά από τόσο καιρό» μου απαντάει με ύφος.

Δεν πάω καθόλου τους σεκιουριτάδες. Το παίζουν όργανα της τάξεως και μου σπάνε τα νεύρα. Αυτός δε, κάτι περισσότερο. «Αν σου είναι δύσκολο, μπορώ να σε πάρω για ανάκριση, οπότε θα μείνεις μαζί μας ώσπου να θυμηθείς».

Η μνήμη του παίρνει αμέσως μπρος. «Είχε μέτριο ανάστημα...»

«Την είδες καθιστή ή όρθια;»

«Ήταν καθιστή, αλλά όταν την έδιωξα, αναγκάστηκε να σηκωθεί».

«Πώς ήταν ντυμένη;»

Το σκέφτεται λίγο. «Φορούσε ένα απ' αυτά τα φτηνά παρδαλά φορέματα, που φοράνε συνήθως οι Αφρικάνες, και μια χρωματιστή μαντίλα, αλλά δε θυμάμαι πια το χρώμα».

«Σου έμοιαζε για ξένη;»

«Τι να σου πω». Σκέφτεται πάλι. «Πάντως αν ήταν ξένη, θα ήταν από τα Βαλκάνια. Αλβανία, Βουλγαρία... από εκείνα τα μέρη. Αφρικάνα δεν ήταν σίγουρα».

«Ηλικία, μπορείς να μου πεις;»

«Κάπου ανάμεσα σαράντα και πενήντα. Πάντως, είχε ρυτίδες».

Φεύγω, χωρίς να τον χαιρετίσω, γιατί μπορεί να τον ξαναχρειαστώ, και προτιμώ να κρατήσω την απόσταση ανάμεσα σε ορίτζιναλ μπάτσο και σε μπάτσο μαϊμού.

Δεν έχω αμφιβολία ότι πρόκειται για την ίδια ζητιάνα, απλώς χτες στη Σάμου είχε αλλάξει αμφίεση. Στο δρόμο για την υπηρεσία, προσπαθώ να μετρήσω πόσους συνεργούς θα μπορούσε να έχει ο δολοφόνος. Ο ένας είναι ο μαύρος, που έδωσε στους μετανάστες τις αφίσες και τα υλικά για αφισοκόλληση. Η άλλη είναι η ζητιάνα. Ο τρίτος είναι ο ζητιάνος της οδού Αθανασίας και ο τέταρτος, αυτός που έδωσε στα πιτσιρίκια τα αυτοκόλλητα. Βέβαια, ο ζητιάνος και αυτός που έδωσε τα αυτοκόλλητα

μπορούν να είναι το ίδιο πρόσωπο, οπότε πέφτουμε από τους τέσσερις στους τρεις. Ο μόνος που δε μου κάνει για συνεργός είναι αυτός που είχαμε συλλάβει, ο Μπιλ Οκάμπα.

Έχουν κάνει κατάληψη στο χώρο μπροστά στο γραφείο μου. Δεν εφορμούν, αλλά περιμένουν να τους πλησιάσω.

«Δεν κοιμηθήκατε;» τους ρωτάω.

«Τρεις ώρες» μου απαντάει μια νεαρή.

«Έχουμε κανένα νέο;» ρωτάει με τη σειρά της η Δουκίδου, αυτή με τα ροζ.

«Ξέρετε πώς λεγόταν το θύμα, συνεπώς δε χρειάζεται να σας το πω. Ήταν ιδιοκτήτης μιας εισπρακτικής εταιρείας, από αυτές που συνεργάζονται με τις τράπεζες για να εισπράττουν επισφαλή δάνεια».

«Ξέρει πού χτυπάει» ακούγεται από το βάθος η φωνή του Σωτηρόπουλου.

Το αφήνω ασχολίαστο, παρόλο που συμφωνώ. «Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι πρόκειται για τον ίδιο δράστη. Ο Φαναριώτης δολοφονήθηκε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, όπως και οι προηγούμενοι. Δεν ξέρουμε ακόμα αν θα προκύψουν κάποια πρόσθετα στοιχεία από το αυτοκίνητο του θύματος. Η Σήμανση το κάνει φύλλο και φτερό αυτή τη στιγμή».

«Πιστεύεις ότι ο αντάρτης των τραπεζών και ο δολοφόνος είναι το ίδιο πρόσωπο, αστυνόμει;» με ρωτάει ο Σωτηρόπουλος, που έχει κόψει το «κύριε» ως παλιός αριστερός.

«Υπάρχουν ενδείξεις που δείχνουν προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά ακόμα δεν μπορώ να το πω με

βεβαιότητα. Δεν έχω να σας πω τίποτε άλλο. Αυτά είναι όλα».

Το δέχονται και αρχίζουν να απομακρύνονται. «Σίγουρα αυτά είναι όλα;» με ρωτάει ο Σωτηρόπουλος, που με περιμένει στη γωνία, όπως πάντα.

«Σίγουρα, Σωτηρόπουλε. Σας τα είπα όλα». Δε σκοπεύω βέβαια να του πω για τη ζητιάννα.

Παίρνω τον Γκίκα για να τον ενημερώσω. «Δε χρειάζεται» μου λέει. «Θα τα πεις στη μία στον υπουργό, οπότε θα τα ακούσω και εγώ».

Παρόλα αυτά, του κάνω μια σύντομη ενημέρωση στο δρόμο, για να μην έχει το παράπονο ότι με μεταφέρει τζάμπα με το αυτοκίνητό του από την Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής στο Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη.

Βρίσκουμε τον υπουργό μαζί με τον Αρβανιτόπουλο, τον αρχηγό. Ο Σταθάκος λείπει, σημάδι ότι έχουν πια παραιτηθεί άπαντες από την εκδοχή της τρομοκρατικής ενέργειας. Το ύφος του αρχηγού δείχνει ότι μας την έχει φυλαγμένη, του Γκίκα κι εμένα.

Ο υπουργός κόβει τα εισαγωγικά και μου κάνει την τιμή να μου απευθύνει το λόγο. «Θέλω να μου κάνετε μια λεπτομερή ενημέρωση, κύριε Χαρίτο. Όχι τόσο για να ξέρω τι θα πω στους δημοσιογράφους, όσο για να ξέρω πού ακριβώς βρισκόμαστε και αν έχουμε προχωρήσει καθόλου. Με τον χθεσινό, έχουμε τέσσερα θύματα στα χέρια μας, συν την καμπάνια που έχει αναστατώσει τις τράπεζες. Κινδυνεύουμε να βρεθούμε με όλα τα βέλη στραμμένα πάνω μας, και μάλιστα σε μια περίοδο που αντιμε-

τωπίζουμε άλλες φουρτούνες. Αρκετά ακούμε την άδικη κατηγορία ότι είμαστε υπηρέτες της τρόικας. Όχι να φορτωθούμε και την κατηγορία ότι είμαστε πιόνια στα χέρια ενός αντάρτη τραπεζών».

«Ός χτες βαδίζαμε στα τυφλά και πέφταμε σε τοίχους, κύριε υπουργέ. Από χτες υπάρχει λίγο φως στην άκρη του τούνελ».

«Ανυπομονώ να το δω» μου λέει ο υπουργός.

«Καταρχήν ξέρουμε πια με βεβαιότητα ότι δεν κυνηγάμε δύο, αλλά έναν δράστη. Μ' άλλα λόγια, ο δολοφόνος και ο αντάρτης των τραπεζών είναι το ίδιο πρόσωπο».

«Πώς καταλήγεις σ' αυτό το συμπέρασμα, Κώστα;» με ρωτάει ο αρχηγός.

«Από τη χτεσινή δολοφονία. Ός τώρα είχε χτυπήσει δύο τραπεζικούς, τον Ζησιμόπουλο και τον Ρόμπινσον, και ένα στέλεχος οίκου αξιολόγησης, τον ντε Μορ. Δηλαδή χτυπούσε τράπεζες και χρήμα γενικότερα. Χτες όμως δολοφόνησε τον ιδιοκτήτη μιας εισπρακτικής επιχείρησης. Μ' άλλα λόγια, δε λέει μόνο στους δανειολήπτες “μην πληρώνετε” αλλά σκοτώνει και έναν εκπρόσωπο αυτών που τους κυνηγάνε. Συνεπώς, η προτροπή “μην πληρώνετε” συνοδεύεται και από συγκεκριμένα χτυπήματα».

«Ο Κώστας έχει δίκιο» παρατηρεί ο Γκίκας. «Νομίζω πως το κίνητρο ξεκαθαρίστηκε».

«Έτσι νομίζω και εγώ» συμφωνεί ο υπουργός.

«Το δεύτερο είναι ότι ξέρουμε πια μετά βεβαιότητας ότι έχει συνεργούς. Οι πρώτοι δύο μάς ήταν γνωστοί: ο μαύρος, που είχε οργανώσει την αφισο-

κόλληση, και ο δικός μας, που είχε μοιράσει στα πιτσιρίκια τα αυτοκόλλητα. Από χτες όμως προστέθηκαν και άλλος ένας, μπορεί και δύο».

Σωπαίνω για να απολαύσω την υπεροχή μου. Ο υπουργός με τον αρχηγό περιμένουν σε υπερένταση να μάθουν ποιοι είναι, ενώ ο Γκίκας που ξέρει ήδη το έργο, χαμογελάει με ικανοποίηση.

«Λοιπόν;» με ρωτάει ανυπόμονα ο αρχηγός, λες και έχω ρίξει τηλεοπτικό σποτάκι στο πιο καυτό σημείο.

«Μια ζητιάνα και έναν ζητιάνο».

«Ζητιάνα;» απορεί ο υπουργός.

«Όταν έκανα την έρευνα για τη δολοφονία του ντε Μορ, μια κυρία, που έχει φιλικατζήδικο στην οδό Αθανασίας, μου ανέφερε ότι συνομιλούσε τις τελευταίες μέρες με έναν ζητιάνο. Κάπου είχα ξανακούσει για ζητιάνο, αλλά δεν μπορούσα να θυμηθώ. Το θυμήθηκα σήμερα, όταν ο περιπτεράς μού είπε ότι τις τελευταίες μέρες είχε εμφανιστεί στη Σάμου μια ζητιάνα. Τότε θυμήθηκα ότι ο σεκιουριτάς στην πολυκατοικία του Ρόμπινσον μου είχε μιλήσει επίσης για μια ζητιάνα. Οι δυο ζητιάνες αποκλείεται να είναι σύμπτωση. Εκείνο που δεν ξέρω ακόμα είναι αν αυτός που έδωσε στους πιτσιρικάδες τα αυτοκόλλητα και ο ζητιάνος της οδού Αθανασίας είναι το ίδιο πρόσωπο».

«Δεν πέσατε πάνω σε ζητιάνο στην First British Bank;» με ρωτάει ο αρχηγός.

«Όχι, γιατί ο δολοφόνος παρακολουθούσε το σπίτι του Ρόμπινσον και όχι την τράπεζα». Τους

βάζω για λίγο στην αναμονή και μετά αποφασίζω να κάνω μια πάσα στον αρχηγό, όπως έκαναν οι Ισπανοί χτες το βράδυ. «Αυτό μας μπέρδεψε από την αρχή. Δουλεύει με το ίδιο σύστημα οργάνωσης, όπως και μια τρομοκρατική ομάδα».

«Αυτό είναι» φωνάζει ενθουσιασμένος ο αρχηγός. «Από την αρχή φαινόταν για τρομοκρατική ομάδα. Μάλιστα, εγώ θα σου 'λεγα να ψάξεις λίγο παραπάνω τα πενήντα χιλιάρικά του Οκάμπα. Κάτι μου βρομάει εδώ».

Ο υπουργός δεν του δίνει καμία σημασία. Εξακολουθεί να μιλάει μόνο μαζί μου. «Και πώς σκοπεύετε να συνεχίσετε;» με ρωτάει.

«Να ακολουθήσω τα ίχνη που έχουμε. Αν καταφέρουμε να βρούμε έναν από τους δύο, τη ζητιάνα ή τον ζητιάνο, θα έχουμε κάνει ένα μεγάλο βήμα».

«Πιστεύετε ότι θα ξαναχτυπήσει;»

«Όσο δεν τον πιάνουμε, δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την πιθανότητα. Ός τώρα όλα τού βγήκαν σωστά. Αυτό, καταρχήν, τον ενθαρρύνει να συνεχίσει».

«Τι απ' αυτά που μου είπατε είναι ανακοινώσιμο;»

«Όλα, εκτός από τους ζητιάνους. Μπορούμε να πούμε ότι έχει γενικά συνεργούς, χωρίς να αναφερθούμε στους ζητιάνους».

«Εντάξει. Και θέλω να με κρατάτε συνεχώς ενήμερο» λέει στον Γκίκα.

«Αρχίζεις και μαθαίνεις» μου λέει ευχαριστημένος ο Γκίκας, όταν μπαίνουμε στο αυτοκίνητό του.

«Γιατί το λέτε αυτό;»

«Γιατί κάλυψες εν μέρει τον αρχηγό. Θα το ει-
σπράξεις, έννοια σου».

Είχα ανέκαθεν δάσκαλο τον Γκίκα, τελευταία
προστέθηκε και ο Τσολάκης. Η εκπαίδευσή μου εμπ-
πλουτίζεται.